

عنوان مقاله:

بررسی تعداد و تنوع اسم ها و صفت های بیانی داستان سیاوش در شاهنامه

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

جهانگیر صفری - استاد هیئت علمی دانشکده زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهرکرد

زهرا عرب زاده زیاری - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهرکرد

خلاصه مقاله:

به جرات می توان شاهنامه فردوسی را یکی از ماندگارترین و بهترین آثار حماسی جهان دانست. یکی از ویژگی های اشعار فردوسی بکاربردن اسم و صفت های متنوع در دل داستان های شاهنامه می باشد. یکی از زیباترین داستان های شاهنامه داستان سیاوش است که فردوسی در آن کوشیده با استفاده از اسم های مختلف شخصیت، مکان و حیوان و همچنین بکاربردن صفت های متنوع بیانی حس همزاد پنداری و تجسمی مناسبی را برای خواننده ایجاد نماید و با استفاده از این ابزار حس حماسی بی بدیعی را به این داستان دهد و خواننده را با احوالات سیاسی، اجتماعی، جغرافیایی آن دوره هرچه بیشتر آشنا نماید. در این جستار که با روش تحلیلی-توصیفی که با تکیه بر مطالعات کتابخانه ای میباشد سعی گردیده تنوع، تعداد و ریشه اسم های برجسته بکار رفته در داستان سیاوش مورد بررسی قرار گیرد سپس تعداد و تنوع صفت های بیانی موجود در داستان بررسی گردد. در نتیجه دریافتیم که فردوسی کوشیده علاوه بر به رشته در آوردن داستان های کهن فارسی، اسم های اساطیری و کهن پارسی را احیا کند. هم چنین پس از بررسی موارد مذکور واضح گردید که حکیم فرزانه توس، استاد مسلم وصف و توصیف می باشد و در این داستان صفت های بی کاره دیده نمی شود و تمامی اوصاف در خدمت نوع حماسی و اندیشه های فردوسی است. او به خوبی از ابزاری چون اسم های اساطیری و باستانی ایرانی و صفت های گوناگون بیانی برای بیان حماسی داستان خود بهره برده است و نشان داده که کارکرد اولیه و اصلی وصف در این داستان کارکرد حماسی است.

کلمات کلیدی:

ادب حماسی، شاهنامه، داستان سیاوش، اسم، صفات بیانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/902526>

